ଅଜୀବିତ ଜୀବନ

ଦାଜୀଙ୍କ

ପୂଜ୍ୟ ଶ୍ରୀ ବାବୁଜୀ ମହାରାଜଙ୍କ

୧୨୭ତମ ଜନ୍ମବାର୍ଷିକୀ ଅବସରରେ ବାର୍ତ୍ତା

ଏପ୍ରିଲ୍ 29, 30, ଏବଂ ମେ 1, 2026,

କାନହା ଶାନ୍ତି ବନମ୍

ଅଜୀବିତ ଜୀବନ

ଭୟ ଯାହାକୁ ଛାଡେ କିପରି ଶ୍ରଦ୍ଧା ବହନ କରେ

ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁମାନେ,

୨୦୨୬ ବସନ୍ତ ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ଭଣ୍ଡାରା ବାର୍ତ୍ତା ସିରିଜରେ, ଆମେ ଆମର ବିକାଶରେ ଛଅଟି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିଥିଲୁ: ଯେତେବେଳେ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଆକାଂକ୍ଷା ହୃଦୟକୁ ବିପରୀତ ଦିଗରେ ଟାଣି ନିଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ କ'ଣ ହୁଏ; ଯେତେବେଳେ ଶକ୍ତି ଗତି କରିବାର କାରଣ ହରାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ କ'ଣ ହୁଏ; ଯେତେବେଳେ ଅଭିଜ୍ଞତା ଆସେ କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁସରଣ କରେ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ କ'ଣ ହୁଏ; ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାପ୍ତି ପରିଚୟରେ ସ୍ଫଟିକ ହୋଇଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ଦୃଷ୍ଟି ନିଜ ଜୀବନକୁ ଦେଖିବା ବଦଳରେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କ ଜୀବନ ଦିଗରେ ଘୁରିଚାଲେ, ସେତେବେଳେ କଣ ଘଟେ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ମନ ଉତ୍ତରାଧିକୃତ ଧାରଣାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇ, ନିଜର ରଙ୍ଗିନ କାଚକୁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଦୃଷ୍ଟି ଭାବରେ ଭୁଲ ବୁଝେ, ସେତେବେଳେ କଣ ହୁଏ।

ଏବେ, ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସବୁଠାରୁ ଗଭୀର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ ଯାହା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଲୁଚି ରହିଛି।

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏକ ପୁରୁଣା କାହାଣୀ ଅଛି ଯିଏ ତାଙ୍କ ସାରା ଜୀବନ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାରକୁ ଜଗି ରହିଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ସେ ଛୋଟ ପିଲା ଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଥିଲା ଯେ ଦ୍ୱାର ପଛରେ ସେ ଯାହା ଚାହୁଁଥିଲା ତାହା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଯାହା ତାକୁ ନଷ୍ଟ କରିପାରେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅଛି। ତେଣୁ ସେ

ଜଗି ରହି ଦ୍ୱାରକୁ ବନ୍ଦ ରଖିଲେ, ଏବଂ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ସେହି ସ୍ଥାନରେ ରହିଲେ। ସେ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇ ବୃଦ୍ଧ ହେଲେ, ଏବଂ ଶେଷରେ ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଲା, ସେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଦୂତଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, "ଏହା କ'ଣ ସତ୍ୟ ଥିଲା? ସେହି ଦ୍ୱାର ପଛରେ ପ୍ରକୃତରେ ବିନାଶ ଥିଲା କି?" ଦୂତ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଲେ। କୋଠରୀଟି ଖାଲି ଥିଲା। ଏହା ସର୍ବଦା ଖାଲି ଥିଲା।

ଭୟ ସର୍ବଦା ଆମକୁ ପ୍ରକୃତ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା କରେ ନାହିଁ। ଏହା ଆମକୁ କଳ୍ପିତ ବିପଦରୁ ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରେ, ଏବଂ ଏପରି କରିବା ଦ୍ୱାରା, ଏହା ଆମକୁ ସେହି କୋଠରୀରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ବାଧା ଦିଏ ଯେଉଁଠାରେ ଆମର ଜୀବନ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି।

ସବୁକିଛି ଦେଇ ଗତି କରୁଥିବା ସୂତ୍ର

ଏହି ବିବୃତ୍ତି ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା ବୁଝିଛୁ ତାହା ଉପରେ ଏକ ନୂତନ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ପ୍ରଦାନ କରିପାରେ: ଭୟ ସପ୍ତମ ବିଷ ନୁହେଁ, ବରଂ ପ୍ରଥମ। ଏହା ସବୁବେଳେ ସେଠାରେ ଥିଲା — କେବଳ ଛଦ୍ମବେଶରେ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ନାମରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲା।

ଆସନ୍ତୁ ପୁଣି ଥରେ ବିଭକ୍ତ ହୃଦୟକୁ ଦେଖିବା। ଉଚ୍ଚ ଗଧିଆ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପୋଷଣଯୋଗ୍ୟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସାଧକ ନିମ୍ନ ଗଧିଆକୁ କାହିଁକି ଖାଦ୍ୟ ଦେଇ ଚାଲିଥାଏ? କାରଣ ଉଚ୍ଚ ଗଧିଆକୁ ବାଛିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯାହା ପରିଚିତ ତାକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ଏବଂ ଅନିଶ୍ଚିତ ଫଳାଫଳ ଅଞ୍ଚଳରେ ପାଦ ଦେବା। ବିଭକ୍ତ ହୃଦୟ ପ୍ରକୃତରେ ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ବିଭକ୍ତ ନୁହେଁ, ଏହା ଭୟ ଦ୍ୱାରା ବିଭକ୍ତ; କ୍ଷତିର ଭୟ। ଏହା ହେଉଛି ଯଦି ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷ ବାଛି ନିଆଯାଏ ତେବେ କ'ଣ ହରାଇବା ତାର ଭୟ; ଭୟ ଯେ ସେତୁ, ଏକ ଭୟ ଅଛି ଯେ ଥରେ ସେତୁ ପାର ହୋଇଗଲେ, ଆଉ ଫେରି ଯିବା ର ସୁଯୋଗ ମିଳିବ ନାହିଁ।

ଭୟ ସପ୍ତମ ବିଷ ନୁହେଁ, ବରଂ ପ୍ରଥମ। ଏହା ସବୁବେଳେ ସେଠାରେ ଥିଲା — କେବଳ ଛଦ୍ମବେଶରେ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ନାମରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲା।

ଆସନ୍ତୁ ପୁଣି ଥରେ ଶୋଇଥିବା ନିଆଁକୁ ଦେଖିବା। ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରତିଭା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁଯୋଗ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଜନା ସହିତ ଜଣେ ଯୁବକ କାହିଁକି ବିଛଣାରେ ଶୋଇଥାଏ, ଗତି କରିପାରେ ନାହିଁ? ସେ କୁହେ, "ମୋ ଭିତରେ କିଛି ଅଛି ଯାହା ମୋତେ ଗତି କରିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ।" ଆମେ ଏହାକୁ ଆଳସ୍ୟ ବୋଲି କହିଥିଲୁ, ଆମେ ଏହାକୁ ଅଜ୍ଞତା କହିଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ସେ ନିଆଁକୁ କିଏ ଲିଭାଇଛି? ଏହା ହେଉଛି ଭୟ; ଦାୟିତ୍ୱର ଭୟ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ ଜାଗ୍ରତ ହେବ ସେତେବେଳେ କ'ଣ ହେବ ସେ ବିଷୟରେ ଭୟ। ଭୟ ଯେ ଯଦି ତୁମେ ଚେଷ୍ଟା କରି ସଫଳ ହୁଅ ତୁମକୁ ଲଗାତାର ସଫଳ ହେବାକୁ ପଡିବ, ଭୟ ଯେ ଯଦି ତୁମେ ଚେଷ୍ଟା କରି ବିଫଳ ହୁଅ, ତେବେ ତୁମେ ବିଫଳ ହେବ। ଭୟ ତୁମେ ସବୁବେଳେ ନିଜ ବିଷୟରେ ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ଯାହା ସନ୍ଦେହ କରିଛ ତାହା ନିଶ୍ଚିତ କରେ। ଶୋଇଥିବା ନିଆଁ ଆପେ ଆପେ ଲିଭି ନଥିଲା। ଭୟ ତାକୁ ଦବାଇ ଦେଇଥିଲା, ତା'ପରେ ପାଉଁଶ ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇ ଏହାକୁ ଆଳସ୍ୟ ବୋଲି କହିଥିଲା।

ଆସନ୍ତୁ ଭଙ୍ଗା ମୂଳଦୁଆକୁ ପୁନଃ ଦେଖିବା। ଏଗାର ବର୍ଷ ଧରି ଧ୍ୟାନ କରିଥିବା ସେ ମହିଳାଙ୍କ, ପରିବର୍ତ୍ତନ ତାଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଉଛି, ସେ କାହିଁକି ପଚାରନ୍ତି, "ଏହା କ'ଣ ସତ? ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି କି?" କାରଣ ନିଜ ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଅର୍ଥ ଏହା ହଟି ପାରିବା ର ସମ୍ଭାବନା କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାର ଦୁର୍ବଳତା। ସନ୍ଦେହ ବୁଦ୍ଧିମତା ନୁହେଁ; ଏହା ଗତକାଲି ର ଭୟ। ଯାହା ମିଳିଥିଲା ତାର ହଟିଯିବାର ଭୟ। ତୁମ ପାଦ ତଳର ଭୂମି ଯେତେ ସୁଦୃଢ଼ ଦେଖାଯାଉଛି, ସେତେଟା ସତରେ ସୁଦୃଢ଼ ନଥିବାର ଭୟ। ଆମେ ତାକୁ "ସନ୍ଦେହ" ବୋଲି ନାମ ଦେଲୁ, କିନ୍ତୁ ତାର ପ୍ରକୃତ ନାମ ହେଉଛି — ଅସୁରକ୍ଷା ର ଭୟ।

ଆସନ୍ତୁ ପୁଣି ଥରେ ଛାତକୁ ଦେଖିବା। ଅହଂକାର କାହିଁକି ଏହା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ସବୁଜଗୃହକୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ମନା କରେ? କାରଣ ଖୋଲା ଆକାଶର କୌଣସି କାନ୍ଥ ନାହିଁ। ସବୁଜଗୃହ ବାହାରେ ପ୍ରକୃତ ପାଗ, ପ୍ରକୃତ ପବନ, ପ୍ରକୃତ ଝଡ଼ ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ଅନିଶ୍ଚିତତା ଅଛି। ଅହଂକାରର ଘେରା ପ୍ରକୃତରେ ଗର୍ବ

ସନ୍ଦେହ ବୁଦ୍ଧିମତା ନୁହେଁ; ଏହା ଗତକାଲି ର ଭୟ। ଯାହା ମିଳିଥିଲା ତାର ହଟିଯିବାର ଭୟ। ତୁମ ପାଦ ତଳର ଭୂମି ଯେତେ ସୁଦୃଢ଼ ଦେଖାଯାଉଛି, ସେତେଟା ସତରେ ସୁଦୃଢ଼ ନଥିବାର ଭୟ। ଆମେ ତାକୁ "ସନ୍ଦେହ" ବୋଲି ନାମ ଦେଲୁ, କିନ୍ତୁ ତାର ପ୍ରକୃତ ନାମ ହେଉଛି — ଅସୁରକ୍ଷା ର ଭୟ।

ବିଷୟରେ ନୁହେଁ; ଏହା ସୁରକ୍ଷା ବିଷୟରେ। ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କାଚ ଭାଙ୍ଗିବ, ତୁମେ ଖୋଲା ହୋଇଯିବ। ସଫଳତାର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ଅହଂକାର ପ୍ରକାଶ ପାଇବାକୁ ଭୟ କରେ।

ଆସନ୍ତୁ ସେହି "ଧାର ନିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷତ"କୁ ପୁନଃ ଦେଖିବା: କାହିଁକି ଏକ ଈର୍ଷାଳୁ ହୃଦୟ ନିଜ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ନିରନ୍ତର ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରେ? କାରଣ ଆମର ନିଜ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଏହି ଭୟଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା: ଆମେ ଯାହା ପାଇଛୁ ତାହା କ'ଣ ଯଥେଷ୍ଟ? ଏବଂ ଆମେ ନିଜେ କ'ଣ ଯଥେଷ୍ଟ? ବାସ୍ତବରେ, ଈର୍ଷା ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ପାଇଥିବା ଉପହାର ବିଷୟରେ ନୁହେଁ; ଏହା ଏହି ଭୟ ବିଷୟରେ ଯେ ଆମର ନିଜ ଉପହାର ହ୍ରାସ ପାଇପାରେ। ଈର୍ଷା କେବଳ "ତୁଳନା" ଭାବରେ ଛଦ୍ମବେଶୀ ଭୟର ଏକ ରୂପ।

ଏବଂ ଆମେ ଦେଖିପାରୁନଥିବା କାନ୍ଥଗୁଡ଼ିକୁ ପୁଣି ଥରେ ଦେଖିବା: ମନ କାହିଁକି ଉତ୍ତରାଧିକାରପ୍ରାପ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ପଛରେ ନିଜକୁ ବନ୍ଦ କରିଦିଏ ଏବଂ ନୂତନ ଆଲୋକକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ମନା କରେ? କାରଣ ଖୋଲାପଣ ଭୟଙ୍କର। ବିଶ୍ୱ ପ୍ରତି ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରେ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବା ହେଉଛି, ବାସ୍ତବରେ, ଆମେ ଯେଉଁ ଭୂମି ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇଛୁ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ହୋଇପାରେ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିବା। ପୂର୍ବାଗ୍ରହ ପ୍ରକୃତରେ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି, ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ, ଅନ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କିମ୍ବା ବିଶ୍ୱକୁ ଦେଖିବାର ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ବିଷୟରେ ନୁହେଁ। ଏହା ଏହି ଭୟ ବିଷୟରେ ଯେ ଯଦି ଆମେ ଝରକା ଖୋଲି ଏପରି ରଙ୍ଗକୁ ଛାଡୁ ଯାହା ପାଇଁ ଆମର କୌଣସି ନାମ ନାହିଁ, ତେବେ ଆମକୁ ଆମର ପରିଚୟ ନିର୍ମାଣ କରିଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷର ପୁନର୍ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ। ପୂର୍ବାଗ୍ରହ ହେଉଛି ନିଶ୍ଚିତତା ଭାବରେ ଛଦ୍ମବେଶୀ ଭୟ।

ଏହି ସାତଟି ବିଷର ମୂଳରେ ସମାନ କମ୍ପନ ଅଛି।.

ଏହା ଏହି ଭୟ ବିଷୟରେ ଯେ ଯଦି ଆମେ ଝରକା ଖୋଲି ଏପରି ରଙ୍ଗକୁ ଛାଡୁ ଯାହା ପାଇଁ ଆମର କୌଣସି ନାମ ନାହିଁ, ତେବେ ଆମକୁ ଆମର ପରିଚୟ ନିର୍ମାଣ କରିଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷର ପୁନର୍ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ। ପୂର୍ବାଗ୍ରହ ହେଉଛି ନିଶ୍ଚିତତା ଭାବରେ ଛଦ୍ମବେଶୀ ଭୟ।

ପକ୍ଷାଘାତର ଶରୀର ଗଠନ

ଭୟ ଅତିରଞ୍ଜନ ରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। ଏହା ଏକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଫଳାଫଳ କୁ ନେଇ ସମଗ୍ର ଦିଗନ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫୁଲାଇଥାଏ। ଭୟର ହାତରେ, "ଯଦି ମୁଁ ବିଫଳ ହୁଏ?" ଏକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟର ନିଶ୍ଚିତତା ହୋଇଯାଏ, "ଯଦି ସେମାନେ ମୋତେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରନ୍ତି ତେବେ କଣ ହୁଏ?" ଏକ ନିର୍ବିବାଦୀୟ ସତ୍ୟ ହୋଇଯାଏ, ଏବଂ "ଯଦି ମୁଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଭଲ ନୁହେଁ ତେବେ କଣ ହୁଏ?" ଯେ ଜୀବନଟି ଏଯାବତ୍ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଜୀବିତ ହୋଇନାହିଁ, ସେହି ଜୀବନ ଉପରେ ଏହା ଅନ୍ତିମ ରାୟରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ।

କଥ ଉପନିଷଦ, ଯୁବକ ନଚିକେତାଙ୍କ କାହାଣୀ କହେ, ଯିଏ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ ରେ ମୃତ୍ୟୁର ପ୍ରଭୁ ଯମଙ୍କ ବାସଭବନକୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି। ତାଙ୍କ ପିତା, ଏକ ପବିତ୍ର କର୍ମକାଣ୍ଡ ଅନୁଷ୍ଠାନ କରି, ପୁରୁଣା, ଅଦରକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଦାନ କରି ଦେଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ନିଜ ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ବାଛି ରଖିଥିଲେ।, ଏହି ଭାବନାର ଶୂନ୍ୟତାକୁ ଚିହ୍ନିପାରି ବାଳକଟି ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ ତିନିଥର ପଚାରିଲା, "ତୁମେ ମୋତେ କାହାକୁ ଦେବ?" ତାଙ୍କ ପିତା କ୍ରୋଧର ଚମକରେ କହିଲେ, "ମୁଁ ତୁମକୁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଦେଉଛି।"

ଏବଂ ପିଲାଟି ଚାଲିଗଲା। ପିଲାଟି, ଯାହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭୟ କରନ୍ତି ତାହା ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଲା, ବେପରୁଆ ଥିଲା ବୋଲି ନୁହେଁ ବରଂ ସତ୍ୟ ପାଇଁ ତାର ତୀବ୍ରଇଚ୍ଛା ହାରିବାର ଭୟ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ନଚିକେତା ଆସିଲେ, ମୃତ୍ୟୁର ଦେବତା ଯମରାଜ ସେଠାରେ ନଥିଲେ। ପିଲାଟି ତିନି ଦିନ ଏବଂ ତିନି ରାତି ମୃତ୍ୟୁ ଦ୍ୱାରରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା, ବିନା ଖାଦ୍ୟ, ବିନା ଆଶ୍ରୟ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବା ପାଇଁ ଭି କେହି ନ ଥିଲେ। ଯମରାଜ ଫେରି ଆସିଲେ, ନଚିକେତାର ସାହସରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇ, ସେ ତାଙ୍କୁ ତିନୋଟି ବର ଦେଲେ।

ପ୍ରଥମ ବରଦାନ ଥିଲା: ମୋ ପିତାଙ୍କ କ୍ରୋଧ ଦୂର ହେଉ। ଦ୍ୱିତୀୟଟି ଥିଲା: ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡ଼କୁ ଯିବା ପାଇଁ ଅଗ୍ନି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କର୍ମ ମୋତେ ଶିଖାଅ। ଉଭୟଟି ସହଜରେ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା। କିନ୍ତୁ ତୃତୀୟଟି ମୃତ୍ୟୁକୁ ମଧ୍ୟ ଦୋହଲାଇ ଦେଇଥିଲା: "ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କଲା ପରେ କ'ଣ ହୁଏ? ଆତ୍ମା କ'ଣ ତେବେ ବି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରଖେ? ସତ କୁହନ୍ତୁ।

ଭୟ ଯାହା ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତା, ଯମ ତାହା ସବୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ। ସେ ଧନ, ରାଜ୍ୟ, ଦୀର୍ଘାୟୁ, ସୁନ୍ଦର ସାଥୀ ଏବଂ କଳ୍ପନା ବାହାରେ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କଲେ; ଯମ ସେହି ବାଳକର ପାଦତଳେ ଦୁନିଆର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଟି ଉପହାର ରଖିଦେଲେ। ନଚିକେତା ସବୁକିଛି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କଲେ। "ଏହିସବୁ ଜିନିଷ ଶେଷ ହୋଇଯାଏ," ସେ କହିଲେ। "ଆପଣ ମୃତ୍ୟୁର ଦେବତା । ଆପଣ ଏହା ଅନ୍ୟ କାହା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣନ୍ତି। ମୋତେ ଯାହା ଶେଷ ହୁଏ ନାହିଁ ତାହା କୁହନ୍ତୁ।

ଏହା ବିଶ୍ୱାସର ସବୁଠାରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପ: ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଏକ ବଡ଼ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛି, ସେତେବେଳେ ଏକ ଛୋଟ ଉତ୍ତର ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିବା। ଏହାକୁ କେବଳ ନିର୍ଭୀକତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା ବହୁତ ଗଭୀର। ଏହା ଏତେ ବଡ଼ ଇଚ୍ଛା ଯେ ଭୟ ତା ତୁଳନାରେ ଫିକା ପଡ଼ିଯାଏ।

ଚାରିଜୀ ଥରେ ଏହି କାହାଣୀ ଉପରେ ଚିନ୍ତନ କରି ଦେଖିଲେ ଯେ ଯେଉଁମାନେ ଶିଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶିକ୍ଷକ। ନଚିକେତା ମୃତ୍ୟୁର ଭୟକୁ ପରାସ୍ତ କରିନଥିଲେ, ସେ କେବଳ ସୁରକ୍ଷା ଅପେକ୍ଷା ସତ୍ୟକୁ ଅଧିକ ଚାହୁଁଥିଲେ। ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ସେହି ଚାବି ଯାହା ସୁରକ୍ଷିତ ଦ୍ୱାରକୁ ଖୋଲିଥାଏ: ଭୟକୁ ଦୂର କରି ଭୟକୁ ପରାସ୍ତ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ବରଂ ଏପରି କିଛି ଚାଷ କରି ଯାହା ଭୟକୁ ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ କରିଥାଏ।ଜଣେ ମା ଯିଏ ନିଜ ପିଲାକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଜଳନ୍ତା କୋଠା ଭିତରକୁ ଦୌଡ଼ିଯାଏ, ସେ ନିଆଁର ଭୟରୁ ଦୂର ରେ ଅଟକି ଯାଏ ନାହିଁ। ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଆହୁରି ବଢ଼ିଯାଏ। ନିଆଁ ବଦଳି ନାହିଁ; ସେ ବଦଳିଯାଏ।

ଏହା ବିଶ୍ୱାସର ସବୁଠାରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପ: ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଏକ ବଡ଼ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛି, ସେତେବେଳେ ଏକ ଛୋଟ ଉତ୍ତର ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିବା। ଏହାକୁ କେବଳ ନିର୍ଭୀକତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା ବହୁତ ଗଭୀର। ଏହା ଏତେ ବଡ଼ ଇଚ୍ଛା ଯେ ଭୟ ତା ତୁଳନାରେ ଫିକା ପଡ଼ିଯାଏ।

ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱପ୍ନର ସଂସ୍କାର

କୌଣସି ସ୍ୱପ୍ନକୁ ଅନୁସରଣ କରି ବିଫଳ ହୋଇଥିବା ସ୍ୱପ୍ନ ଅପେକ୍ଷା, ବିନା ପ୍ରୟାସରେ ମରିଯାଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ୱପ୍ନ ସ୍ୱପ୍ନଦ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କୁ ଅଧିକ ଦୃଢ଼ତାର ସହ ଅନୁଧାବନ କରିଥାଏ। ଏହା ସେହି ଜ୍ଞାନ ଯାହାକୁ ପରମ୍ପରା ସବୁବେଳେ ଶିଖାଇ ଆସିଛି : ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସଂସ୍କାର ବିଫଳତାର ସଂସ୍କାର ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଗଭୀର ଭାବେ ଆଘାତ ଦିଏ। ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ, ଏପରିକି ଦୁଃଖରେ ଶେଷ ହେଉଥିବା କାର୍ଯ୍ୟର ମଧ୍ୟ ଏକ ଅଖଣ୍ଡତା ରହିଛି ଯାହା ଶାନ୍ତି ଆଣିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ କି ପରିତ୍ୟକ୍ତ ସ୍ୱପ୍ନର ଏପରି କୌଣସି ଅଖଣ୍ଡତା ନାହିଁ। ଏହା ଚେତନାରେ ଜୀବନ୍ତ, ଅସମାହିତ, ଚିରନ୍ତନ ଭାବରେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛି, ଯାହାକୁ ଭୟ ଆମକୁ ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ମନାକରିଥିଲା ।

ହାର୍ଟଫୁଲନେସର ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳୀନ ସଫାଇ ଅଭ୍ୟାସରେ, ଆମେ ବସି ଦିନର ସ୍ମୃତିକୁ ଆମ ପଛପଟୁ ବାହାରିବାକୁ ଦେଇଥାଉ । ଆମେ ଯାହା କରିଥିଲୁ, ଯାହା କହିଥିଲୁ ଏବଂ ଯାହା ଅନୁଭବ କରିଥିଲୁ ତାହାକୁ ଆମେ ଛାଡି ଦେଉ। କିନ୍ତୁ ଆସନ୍ତୁ ଏପରି କିଛି ବିଷୟରେ ବିଚାର କରିବା ଯାହା ବିଷୟରେ କମ୍ ଆଲୋଚନା ହୁଏ: ଆମେ ଯାହା କରିନଥିଲୁ, ଯେଉଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଆମେ ଏଡ଼ାଇ ଦେଇଥିଲୁ, ଯେଉଁ ସତ୍ୟ ଆମେ କହି ନଥିଲୁ, ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଆମେ କରିନଥିଲୁ, ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ଆମେ ପ୍ରକାଶ କରିନଥିଲୁ ତାହାର ପ୍ରଭାବ ବିଷୟରେ କ'ଣ? ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରଭାବ ଛାଡ଼ିଥାଏ। ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଭାବ ଅପେକ୍ଷା ସେଗୁଡ଼ିକୁର ସଫାଇ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ହୋଇପାରେ, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ଘଟଣା ନୁହେଁ ବରଂ ଅନୁପସ୍ଥିତି। ସେଗୁଡ଼ିକ ଛାୟା, ଏବଂ ଆପଣ କିପରି ଛାୟାକୁ ସଫା କରିବେ?

ଯେତେବେଳେ ଭୟ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବାଧା ଦିଏ, ସେହି ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସଂସ୍କାର ସଂଗ୍ରହ କରେ। ମାସ, ବର୍ଷ ଏବଂ ଦଶନ୍ଧି ଧରି, ଏହି ସଂଗ୍ରହଗୁଡ଼ିକ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଭାରୀପଣ ସୃଷ୍ଟି କରେ। ସେମାନେ ସେହି ତମସ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ଯାହା ଆଳସ୍ୟ ଭାବରେ ଦେଖାଯାଏ କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏପରି ଏକ ଜୀବନ ପାଇଁ ଶୋକ, ଯାହା ସମ୍ଭବ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ଭୟ ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି କରିବାରୁ ବାଧା ଦିଏ, ଏହାକୁ ଏଡାଇବା ଟିକେ ସହଜ ହୋଇଯାଏ, ଏବଂ ଆପଣଙ୍କର ସାହସ ଟିକେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥଗିତ ପଦକ୍ଷେପ ସହିତ, ଆପଣ ଯେଉଁ ଜୀବନ ବଞ୍ଚି ନାହାଁନ୍ତି ତାହା ଭାରୀ ହୋଇଯାଏ, ଏବଂ ଆପଣ ଯେଉଁ ଜୀବନ ବଞ୍ଚି ନାହାଁନ୍ତି ତାହାର ଓଜନ ଶେଷରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଦକ୍ଷେପକୁ ଅସମ୍ଭବ ମନେ କରେ। ଏହା ନୁହେଁ

ଯେତେବେଳେ ଭୟ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବାଧା ଦିଏ, ସେହି ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସଂସ୍କାର ସଂଗ୍ରହ କରେ। ମାସ, ବର୍ଷ ଏବଂ ଦଶନ୍ଧି ଧରି, ଏହି ସଂଗ୍ରହଗୁଡ଼ିକ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଭାରୀପଣ ସୃଷ୍ଟି କରେ। ସେମାନେ ସେହି ତମସ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ଯାହା ଆଳସ୍ୟ ଭାବରେ ଦେଖାଯାଏ କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏପରି ଏକ ଜୀବନ ପାଇଁ ଶୋକ, ଯାହା ସମ୍ଭବ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ।

ଯେ ଆପଣ ଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ବରଂ ଆପଣ ଏତେ ଦିନ ଧରି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ ଆପଣଙ୍କ ପାଦ ଚାରିପାଖରେ ମାଟି ବଢ଼ି ଯାଇଛି।

କଣ ଆମକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇଥାଏ?

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଶ୍ୱାସ, ପ୍ରମାଣ ବିନା ବିଶ୍ୱାସ ନୁହେଁ, ଏହା ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ଜନ୍ମିତ ବିଶ୍ୱାସ। ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଧ୍ୟାନରେ ବସି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ନିଜଠାରୁ ବଡ଼ ଏକ ଉପସ୍ଥିତି ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି, ସେ ଏପରି କିଛିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛନ୍ତି ଯାହାକୁ ଭୟ ଯୁକ୍ତି ଦେଇ ଖଣ୍ଡନ କରିପାରେ ନାହିଁ। ଏହି ସାକ୍ଷାତ, ଦିନ ପରେ ଦିନ, ବର୍ଷ ପରେ ବର୍ଷ ବାରମ୍ବାର, ସ୍ୱପ୍ନଦର୍ଶକର ପାଦ ତଳେ ଏକ ମୂଳଦୁଆ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଯାହାକୁ ଭୟ କ୍ଷୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ।

ହାର୍ଟଫୁଲନେସ୍ ସିଷ୍ଟମରେ, ପ୍ରାଣାହୁତି ଏହି ଫାଶକୁ ଭାଙ୍ଗିବା ପାଇଁ କାମ କରେ। ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣାହୁତି ର ସଂଚାର ହୃଦୟରେ ଯାଏ, ଏହା ଭୟ ସହିତ ଯୁକ୍ତି କରେ ନାହିଁ କିମ୍ବା କୌଣସି ପ୍ରତି-ପ୍ରମାଣ ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ। ଏହା କେବଳ ଏପରି ବାସ୍ତବ, ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କିଛି ସ୍ଥାନକୁ ପୂରଣ କରେ ଯେ ଭୟ ତାର ଶକ୍ତି ହରାଏ। ଯେତେବେଳେ କେହି ଆଲୋକ ଜାଳିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଆପଣ ଅନ୍ଧାରକୁ ଭୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ। ଅନ୍ଧାରକୁ ଜୟ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ଏହାକୁ ଅର୍ଥହୀନ କରିଦିଆଯାଇଛି।

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ମଧ୍ୟ ଏକ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି। ଯେଉଁ ପିଲା ତାଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କ ହାତ ଧରିଥାଏ ସେ ଏପରି ଏକ କୋଠରୀରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ ଯେଉଁଠାରେ ସେ କେବେ ଏକା ପ୍ରବେଶ

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଶ୍ୱାସ, ପ୍ରମାଣ ବିନା ବିଶ୍ୱାସ ନୁହେଁ, ଏହା ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ଜନ୍ମିତ ବିଶ୍ୱାସ। ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଧ୍ୟାନରେ ବସି ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ନିଜଠାରୁ ବଡ଼ ଏକ ଉପସ୍ଥିତି ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି, ସେ ଏପରି କିଛିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛନ୍ତି ଯାହାକୁ ଭୟ ଯୁକ୍ତି ଦେଇ ଖଣ୍ଡନ କରିପାରେ ନାହିଁ।

କରିବ ନାହିଁ। ଏହା ଏଥିପାଇଁ ନୁହେଁ ଯେ କୋଠରୀଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି, ବରଂ ହାତ ତାଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରାଏ ଯେ କୋଠରୀରେ ଯାହା ଅଛି ତାହା ସାମ୍ନା କରାଯାଇପାରିବ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ଏହା ଗଭୀରତମ ସ୍ତରରେ କରନ୍ତି: ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଆଶ୍ୱାସନା ଯେ ପଥ ବିସ୍ତାର କରାଯାଇଛି, ସୁରକ୍ଷିତ ଦ୍ୱାର ପଛ କୋଠରୀଟି ଖାଲି କିମ୍ବା ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଆପଣ ଯାହା ଖୋଜୁଥିଲେ ତାହା ରହିଛି, ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣଙ୍କୁ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ହାତ ପାଖରେ ଅଛି।

ବାବୁଜୀ ଥରେ ମାନବତାକୁ ଏପରି ଏକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତା ସହିତ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ, ଯାହା ଆମେ ଆଲୋଚନା କରିଥିବା ସବୁକିଛିକୁ ପୁନଃରୂପାୟିତ କରେ। ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ସମସ୍ତ ମଣିଷ ଏପରି ପିଲାଙ୍କ ପରି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦରକାର, ଏବଂ ଯେତେ ସେମାନେ ଏହି ବିଷୟରେ ଅବଗତ ଥାଆନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକ ଗଭୀର-ନିହିତ ଭୟର ଭାର ବହନ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଗଭୀର ଭୟ ରହିଛି ଯାହା ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ଚାଲିଆସିଛି। ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ଜନ୍ମଭୂମି ଠାରୁ ଦୂରରେ, ସେମାନେ ଏକ ଶୂନ୍ୟତା ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଶୀଘ୍ର କିମ୍ବା ବିଳମ୍ବରେ ଏହାକୁ ପୂରଣ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଉପୁଜିବ।

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ଏହା ଗଭୀରତମ ସ୍ତରରେ କରନ୍ତି: ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଆଶ୍ୱାସନା ଯେ ପଥ ବିସ୍ତାର କରାଯାଇଛି, ସୁରକ୍ଷିତ ଦ୍ୱାର ପଛ କୋଠରୀଟି ଖାଲି କିମ୍ବା ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଆପଣ ଯାହା ଖୋଜୁଥିଲେ ତାହା ରହିଛି, ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣଙ୍କୁ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ହାତ ପାଖରେ ଅଛି।

ଆମ୍ଭେ ତାହା ପୁଣିଥରେ ପଢ଼ିବା। ବାବୁଜୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ, ଭୟ କୌଣସି ଚରିତ୍ରଗତ ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ଲଜ୍ଜାଜନକ ଦୁର୍ବଳତା ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ଆତ୍ମାର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସ୍ଥିତି, ଯାହା ନିଜ ଉତ୍ସ ଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯାଇଛି। ଆପଣ ଯେଉଁ ଭୟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ତାହା କାପୁରୁଷତା ନୁହେଁ, ଏହା ହେଉଛି ଘରକୁ ଫେରିବାର ଆକାଂକ୍ଷା। ଏବଂ ଏକ ତାଲାବନ୍ଦ କବାଟ ପଛରେ ଆପଣ ଯେଉଁ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ରକ୍ଷା କରିଆସୁଛନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ କଳ୍ପନା ନୁହେଁ; ଏହା ଆପଣ ଯେଉଁଠାରୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଆପଣଙ୍କ ଘର, ସେହି ସ୍ମୃତି ଆପଣଙ୍କୁ ଡାକୁଛି। ମାନବ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରତି ଏହି କରୁଣାପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଛି।

ମରିବାକୁ ମନା କରୁଥିବା ସ୍ୱପ୍ନ

ଭୟ ଆପଣଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣାଇବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ? ଭୟ ଚାହେଁ ନାହିଁ ଆପଣ ଜାଣନ୍ତୁ ଏହା ଯେଉଁ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ମାରି ଦେଇଛି ତାହା ଏବେ ବି ଜୀବିତ ଅଛି।ଏହା ସେହି ଅସ୍ଥିରତାରେ ଜୀବନ୍ତ ଯାହାକୁ ଆପଣ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ବାହ୍ୟ ସାନ୍ତ୍ୱନା ସତ୍ତ୍ୱେ ଯେଉଁ ଅସନ୍ତୋଷ ଲାଗି ରହିଥାଏ, ଏବଂ ରାତି ତିନିଟାରେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଗଲେ ଯେଉଁ ଅଦ୍ଭୁତ ଉତ୍ତେଜନା ଆସେ, ଏବଂ ହୃଦୟ ଅନୁମତି ବିନା କଥା ହୁଏ, ସେଇଠାରେ ଏହା ଜୀବନ୍ତ। ଏହା ହେଉଛି ସ୍ୱପ୍ନ, ଭିତରରୁ ଆଘାତ କରୁଛି, ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି।

ଆଉ ଭୟ ସବୁଠାରୁ ଈର୍ଷାପରାୟଣ ଭାବରେ ଲୁଚାଇରଖିଥିବା ରହସ୍ୟ କ'ଣ? ଏହା ହେଉଛି ଯେ ଆପଣଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୂରତା ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ଆପଣଙ୍କୁ କେବଳ ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଭୟ କୁହେ ଯେ ଦୂରତା ବହୁତ ବଡ଼, ଯେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱାସ କୁହେ ଏହା କେବଳ ଏହି ପଦକ୍ଷେପ, କେବଳ ଏହି ନିଶ୍ୱାସ, ଏବଂ ଆଜି ସକାଳର ଧ୍ୟାନ।

ଭୟ କୁହେ ଯେ ଦୂରତା ବହୁତ ବଡ଼, ଯେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱାସ କୁହେ ଏହା କେବଳ ଏହି ପଦକ୍ଷେପ, କେବଳ ଏହି ନିଶ୍ୱାସ, ଏବଂ ଆଜି ସକାଳର ଧ୍ୟାନ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରମ୍ପରା ସମାନ କାହାଣୀ କହେ: ତୁମେ ଯାହା ଭୟ କର ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛ। ଆତ୍ମାର ସମ୍ଭାବନା ଅପାର। ପିଞ୍ଜରାଟି ସ୍ୱୟଂ ନିର୍ମିତ। ଏବଂ ତୁମେ ସାରା ଜୀବନ ଯେଉଁ ଦ୍ୱାରକୁ ଜଗି ରଖିଛ ତାହା କେବେ ବାହାରୁ ବନ୍ଦ ନଥିଲା, ତାହା ଭିତରରୁ ବନ୍ଦ ଥିଲା।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୃତ୍ତ

ଆମେ ଏହି ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ଏକ ଏମିତି ହୃଦୟ ସହ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ, ଯାହା ନିଜର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଯାହା ସେ ଠିକ୍ ବୋଲି ଜାଣିଥିଲା, ସେଥିରେ ବିଭକ୍ତ ଥିଲା।ତାପରେ ଆମେ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟରୁ ଗଲୁ, ଯାହା ନିଜର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଭୁଲିଯାଇଥିଲା; ଏକ ଏମିତି ଭିତ୍ତିଭୂମି ଦେଖିଲୁ, ଯାହା ନିଜକୁ ନିଜେ ଭରସା କରିପାରୁନଥିଲା; ଯେଉଁ ସଫଳତାଗୁଡ଼ିକ ଆକାଶ ଖୋଲି ଦେବା ଉଚିତ ଥିଲା, ସେହି ସଫଳତାରୁ ନିର୍ମିତ ଏକ ଛାତ, ଏବଂ ଅନ୍ୟ କାହାର ଜୀବନକୁ ଦେଖି ଅଯୋଗ୍ୟତାର ଏକ ପଙ୍ଗୁ ଭାବନା। ଏବଂ ରଙ୍ଗୀନ କାଚ କାନ୍ଥଗୁଡ଼ିକ, ଯାହାକୁ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲୁ, ରଙ୍ଗୀନ ଥିଲା।

ଏବେ ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଂଯୋଗ କରୁଥିବା ସୂତ୍ର ପାଇଛୁ। ଇଚ୍ଛା ବିଭାଜିତ ହୁଏ କାରଣ ଆମେ ବାଛିବାକୁ ଭୟ କରୁ, ଜଡତା ରହିଥାଏ କାରଣ ଆମେ ଜାଗ୍ରତ ହେବାକୁ ଭୟ କରୁ, ସନ୍ଦେହ କ୍ଷୟ କରେ କାରଣ ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଭୟ କରୁ, ଗର୍ବ ଘେରିଯାଏ କାରଣ ଆମେ ଖୋଲା ଆକାଶକୁ ଭୟ କରୁ, ଈର୍ଷା ଅନ୍ୟର କ୍ଷତକୁ ଋଣ କରେ କାରଣ ଆମେ ଆମର ନିଜର ଅପରିପକ୍ୱତାକୁ ଭୟ କରୁ, ଏବଂ ପୂର୍ବାଗ୍ରହ ଝରକାଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଦ କରିଦିଏ କାରଣ ଆମେ ଭୟ କରୁ ଯେ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ଆଲୋକ କ'ଣ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ। ଏବଂ ଭୟ ଏ ଛଅ ଜଣଙ୍କର ମା , ଦ୍ୱାରକୁ ଭିତରରୁ ବନ୍ଦ କରିଦିଏ କାରଣ ଆମେ ଭୁଲିଯାଇଛୁ ଯେ ସେହି ଦ୍ୱାର ପଛରେ ଯାହା ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ତାହା ବିନାଶ ନୁହେଁ ବରଂ ସେଇ ଜୀବନ ଯାହା ଆମର ସର୍ବଦା ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା।

ଚାବିଟି ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଘୁରିଥାଏ: ଏକକାଳୀନ ସମସ୍ତ ଭୟକୁ ଜୟ କରିବାର ବିରାଟ ସଙ୍କେତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଗୋଟିଏ କାମ ଆଜି କରିବା, ଯାହା ଭୟ ଆପଣଙ୍କୁ କହିଥିଲା, ତାହା ନକରିବା ପାଇଁ, ଏକ ଛୋଟ, ଅପରିବର୍ତ୍ତନିୟ ପଦକ୍ଷେପ। ଭୟ ଯେତେବେଳେ କହେ ଯେ ଏହା ଅର୍ଥହୀନ, ସେତେବେଳେ ଧ୍ୟାନରେ ବସି ରୁହ । ଯେତେବେଳେ ଭୟ କହେ ଯେ ଏହା ବିପଜ୍ଜନକ, ସେତେବେଳେ ସତ କୁହ। ଯେତେବେଳେ ଭୟ କହେ ଯେ ତୁମେ ଆହତ ହେବ, ସେତେବେଳେ

ଚାବିଟି ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଘୁରିଥାଏ: ଏକକାଳୀନ ସମସ୍ତ ଭୟକୁ ଜୟ କରିବାର ବିରାଟ ସଙ୍କେତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଗୋଟିଏ କାମ ଆଜି କରିବା, ଯାହା ଭୟ ଆପଣଙ୍କୁ କହିଥିଲା, ତାହା ନକରିବା ପାଇଁ, ଏକ ଛୋଟ, ଅପରିବର୍ତ୍ତନିୟ ପଦକ୍ଷେପ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ପ୍ରେମ କର। ଯେତେବେଳେ ଭୟ କହେ ଯେ ତମେ ଖସି ପଡ଼ିବ, ସେତେବେଳେ ପଦକ୍ଷେପ ନିଅ।

ହିମତ୍ତେ ମର୍ଦା ତୋ ମଦଦେ ଖୁଦା
ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ସାହସର ଗୋଟିଏ ପାଦ ରଖ, ଈଶ୍ୱର ବାକି ଦୂରତା ଅତିକ୍ରମ କରିଦିଅନ୍ତି।[1]

ଭୟ କହେ, "ଯଦି କଣ ...?"

ବିଶ୍ୱାସ କହେ, "ଯଦି ମଧ୍ୟ"   ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ।

ପ୍ରେମ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ,
କମଲେଶ

ପୂଜ୍ୟ ଶ୍ରୀ ବାବୁଜୀ ମହାରାଜଙ୍କ
୧୨୭ତମ ଜନ୍ମବାର୍ଷିକୀ ଅବସରରେ ବାର୍ତ୍ତା
ଏପ୍ରିଲ୍ 29, 30, ଏବଂ ମେ 1, 2026, କାନହା ଶାନ୍ତି ବନମ୍ |

---

[1]ଉର୍ଦ୍ଦୁ ପ୍ରବାଦ

There's More Waiting For You

to go a little deeper

HEARTFULNESS APP

A Quiet Place to Start

Carry your practice with you — download the free app and connect with a personal trainer anytime.

Free Download. Daily practice. Trainer always Available.

Heartfulnessapp.org

MASTERCLASSES

Go Deeper at Home

Learn with Daaji relaxation, meditation, cleaning, and prayer through three freely offered video sessions.

Free Videos. Learn from Daaji. 3 classes.

Heartfulness.org/global/masterclass

RETREAT

Time for Just You

Step away from the noise and into a peaceful weekend that quietly deepens everything.

Peaceful Setting. Deepen Practice. Weekend Stays.

Heartfulness.org/global/retreat

HEARTSPOTS

Find a Centre Near You

Your nearest meditation centre is closer than you think at no cost.

6000+ Centres. Heartful Community. Free to Visit.

Heartspots.heartfulness.org

Scan to download the free app, always there when you need it.
Start with a guided session, and let the practice find its own rhythm in you.
The journey inward begins with a single, still moment.

heartfulness . purity weaves destiny . heartfulness.org

heartfulness
purity weaves destiny